

1) Περίπαιγμα, ἐμπαιγμός, χλεύη Κύπρ. Πάρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) Πόντ. (Ἰνέπ.) — Γβλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Κομ. Περίδ. Βυζ.: 'Εγὼ δὲν εἶμαι κάμμιὰ ζαβὴ νὰ μοῦ κάμη ἀναγέλασμα Λακων. Μὲν γελᾷς, κόρη μου, τὸ 'ἐν ἐν' τοῦ ἀναγελασμάτου Κύπρ. Οἱ βοσκοὶ θὰ ῥθούνε κάθε ἀναγέλασμα, πομπή, ντροπή, κατάρρα νὰ σοῦ ψάλουν Γβλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. || Παροιμ. Τῆς νύχτας ἡ δουλειὰ τῆς ἡμέρας τ' ἀναγέλασμα (ἐπὶ ἐλαττώματος ἔργου γενομένου ἐν καιρῷ νυκτός. Συνών. παροιμ. τῆς νύχτας τὰ καμώματα τὰ βλέπει ἡ μέρα καὶ γελᾷ) Ἰνέπ. Συνών. ἀνάγελο 1. 2) Τὸ ἀντικείμενον γέλωτος, περιγέλως Κάρπ. Κρήτ. Σύμ. — Λεξ. Δημητρ.: 'Ναέλασμα τοῦ κόσμου Σύμ. Αὐτὸς εἶναι τ' ἀναγέλασμα τοῦ χωριοῦ του Κρήτ. || Παροιμ.

Τοῦ κόσμου τ' ἀναγέλασμα τὸν κόσμον ἀναγέλα (ἐπὶ οὐτιδανοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους) Λεξ. Δημητρ. Συνών. ἀναγέλαστρον 1, ἀνάγελο 2.

ἀναγέλαστα ἐπίρρ. Κύπρ. ἀναέλαστα Κύπρ. ἀνέλαστα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναγέλαστος.

Ἄνευ ἐμπαιγμοῦ, ἄνευ σκώμματος ἐνθ' ἄν.: Φρ. Ἀκατάγνωτα τὸ ἀναγέλαστα (λέγεται εἰς περίπτωσιν, καθ' ἣν θέλει τις νὰ δείξῃ ὅτι γίνεται ἡ λέγεται τοῦτο ἡ ἐκεῖνο χωρὶς τὴν πρόθεσιν ἐμπαιγμοῦ). Πβ. ἀκατάγνωτα, ἀκαταδίκαστα.

ἀναγελαστής ὁ, Λεξ. Κομ. Δεῖκ Πρω. Δημητρ. ἀνιγλαστής Ἰμβρ. Θηλ. ἀναγελάστρα Ζάκ. Θράκ. Κύθηρ. κ.ά. — ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 125 ΓΞενοπ. Θέατρ. 1, 109 — Λεξ. Βλαστ. ἀνιγιάστρα Λέσβ. κ.ά. ἀνιγιάστατα Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελῶ. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ περιγελῶν, εἴρων, φιλοσκώμων ἐνθ' ἄν.: Αὐτὴ εἶναι ἀναγελάστρα Θράκ. Κύθηρ. Κε ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ παρουσιάζεται μπροστά μου ἐκεῖνη ἡ ἀναγελάστρα ἡ Ἀρετὴ ΓΞενοπ. ἐνθ' ἄν. Μοῖρα ἀναγελάστρα ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναγελαστούρης, ἀναγέλαστρος (ιδ. ἀναγέλαστρον 2), περιγελαστούρης, περιπαίχτης.

2) Τὸ πτηνὸν γλωττίς ἢ ἰυγὴ ὁ κοινὸς (Jynx torquilla) τῆς τάξεως τῶν ἀναρριχητικῶν (scansores) προβάλλον τὴν γλῶσσαν πρὸς συλλογὴν ἐντόμων καὶ ἰδίως μυρμηκῶν (γνωστὸν ὅτι γλῶσσα ἔξω τοῦ στόματος ἐκβαλλομένη εἶναι σημεῖον ἐμπαιγμοῦ. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 226) Ζάκ. [**]

ἀναγελαστικός ἐπίθ. Λεξ. Κομ. — ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή 70.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναγελαστός καὶ τῆς καταλ. -ικός.

Ὁ ἐμπαιγμοῦ ἄξιος ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ποιὸς νὰ τὴν καταράσσηκε; δὲ βρέθηκε γιὰ δαύτη παρὰ ἓνα μνημα ἀταίριαστο καὶ ἀναγελαστικὸ

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

ἀναγέλαστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀναέλαστος Ρόδ. ἀνέλαστος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναγελαστός < ἀναγελῶ τοῦ ἀρκτικοῦ α προσλαβόντος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. ἀ-στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ ἄξιος γέλωτος, ἥτοι χλευασμοῦ: Φρ. Ἀνέλαστον καὶ ἀκαταδίκαστον, Θεέ μου! ἢ Ἀνέλαστον καὶ ἀκαταδίκαστόν μας, ἤμαρ τον, Θεέ μου! (ἀκακολόγητον καὶ ἀκατάκριτον νὰ εἶναι τὸ πρᾶγμα, μὴ πρὸς χλευασμὸν ἢ κατάκρισιν! Φρ. ἀποτρεπτικὴ κακοῦ).

ἀναγελαστούρης ὁ, Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀναγελαστής καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούρης.

Ὁ ἐμπαίζων, ὁ περιγελῶν. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναγελαστής 1.

ἀναγέλαστρον τό, Κύπρ. ἀναγέλαστρο Κύθηρ. ἀναγέλαχτρο Κύθηρ. ἀναέλαστρον Ρόδ. ἀνέλαστρον Ρόδ. ἀναγέλαστον Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 1, 65 ἀναέλαστον Κύπρ. Ρόδ. ἀνεέλαστο Κάρπ. νεγέλαστρον Ρόδ. ἀναγέλαστρος ὁ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελῶ.

1) Πρόσωπον ἢ πρᾶγμα ἄξιον γέλωτος, τὸ προκαλοῦν γέλωτα ἢ χλεύην ἐνθ' ἄν.: Ἐγινες τοῦ κόσμου τ' ἀναέλαστρον Ρόδ. || Παροιμ.

Τοῦ κόσμου τ' ἀναγέλαστρον τοῦ κόσμου ἀναγελᾷ του (ἐπὶ οὐτιδανοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους) Κύπρ. || Ἄσμ.

Μωρὴ τσουκάλα βρομερὴ, τηάνι ἴχως χέρι,

ποῦ ἴνες τ' ἀνεέλαστο καταμεσῆς 'ς τ' Ἀπέρει

Κάρπ. — Ποίημ.

Κανεῖ χαρτὶν τοῦ παιχιδικοῦ, | φρεῖν, πκειῖν τδαὶ τδοιμήσειν τσ' ἐγίνης τ' ἀναγέλαστον, | γιέ μου, τοῦ πασανοῦ

(ῥανεῖ = εἶναι ἀρκετόν, ἀρκεῖ) Δλιπέρτ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀναγέλασμα 2, ἀνάγελο 2. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. ἀναγέλαστρος ὁ, ὁ περιπαίζων, ὁ χλευάζων Κύθηρ. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀναγελαστής 1.

ἀνάγελο τό, Ζάκ. Πελοπν. ἀνέγελο Πάτμ. ἀναγέλο Εὐβ. (Κύμ.) Κρήτ. ἀναγέλιου Σαμοθρ. ἀνεγέλο Κάρπ. ἀνεέλο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνιγέλιου Λέσβ. νεγέλο Χίος ἀναγέλιον Λυκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγελῶ ὑποχωρητικῶς.

1) Περίπαιγμα, ἐμπαιγμός Εὐβ. (Κύμ.) Κάρπ. Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Σαμοθρ.: Φρ. Εἰπὲν τῆς τῆς πέτρας τ' ἀνεγέλιμα (ἥτοι τόσα σκώμματα ὅσα μόνον κωφὸς καὶ ἄφωνος, ὡς ἡ πέτρα, θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνεχθῇ) Κάρπ. || Παροιμ.

Μ' ἀναγέλεις, παίρνεις με | τσαὶ τ' ἀναγέλο τό 'χεις (ἰδίᾳ ἐπὶ κόρης ἐμπαιζούσης νεανίαν, τὸν ὅποιον ὁμῶς ἔπειτα λαμβάνει σύζυγον, ἢ ἐπὶ νεανίου ἐμπαίζοντος κόρην κτλ.) Κύμ. Συνών. ἀναγέλασμα 1. 2) Τὸ ἀντικείμενον τοῦ γέλωτος, περιγέλως Ζάκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πάτμ. Χίος: Φρ. βοδὴ καὶ ἔβεντο κι ἀνεέλο τοῦ κόσμου! (ἔβεντο = διαπόμπευσις) Ἀπύρανθ. || Παροιμ.

Τ' ἀνάγελο τοῦ κόσμου τὸν κόσμο ἀναγελᾷ

(ἐπὶ τοῦ ἄλλους σκώπτοντος, ἐνῶ καὶ αὐτὸς εἶναι πλήρης ἐλαττωμάτων) Ζάκ. || Ἄσμ.

Μωρὴ σκύλλα, μωρ' ἄνομη καὶ νεγέλο τοῦ κόσμου

Χίος. Συνών. ἀναγέλασμα 2, ἀναγέλαστρον 1.

ἀναγελῶ σύνηθ. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Πόντ. ἀναγελοῦ Πελοπν. (Μάν.) Σκῦρ. ἀναγεοῦ Τσακων. ἀναγεοῦ Τσακων. ἀναγιλοῦ Θεσσ. (Ζαγορ.) Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναγελᾶω Αἰγιν. Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Βασαρ. Βούρβουρ. Λακων. κ.ά.) ἀναελᾶω Λεξ. Μπριγκ. ἀναγιάου Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀναελῶ Κάρπ. Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ. Σύμ. ἀνεγελῶ Δαρδαν. Ἰων. (Κρήν.) Α. Κρήτ. ἀνεελῶ Κάρπ. ἀνιγελῶ Θράκ. (Καλλίπ.) Ἰμβρ. Λέσβ. Σάμ. Σαμοθρ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀνηελῶ Κάρπ. νεγελῶ Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. νεελῶ Κύπρ. Ρόδ. Σύμ. νεγελῶ Ρόδ. νεελῶ Ρόδ. νεελῶ Ρόδ. νηελῶ Κύπρ. — Δλιπέρτ. Τζιυπρ. τραοῦδ. 3, 80. Μέσ. νεγελειοῦμαι Προπ. (Ἀρτάκ.)

Τὸ ἀρχ. ἀναγελῶ = γελῶ ἡχηρῶς, μεγαλοφώνως.

Ἐνεργ. καὶ ἐνιαχ. μέσ. ἐμπαίζω, περιπαίζω, περι-
γεννῶ σύνθηθ. καὶ Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. Τσακων.: Ἐναε-
λοῦσαν τον κ' ἐλέαν του ἕναν σωρόν Σύμ. Μὴ μ' ἀναγελᾷς,
γιαθὶ θὰ σκοτωθοῦμε Ἀνδρίτσ. Γούλ' τὸν ἐνεγελειούδανα
τὸν μεθύστακα Ἀρτάκ. Μὴ μ' ἀναγιλᾷτι, βρὲ πιδιά Αἰτωλ.
Μὰς ἀναελούσιν οἱ λᾶς (λαός, ἄνθρωποι) Κύπρ. || Παροιμ.
Τοῦ κόσμου τ' ἀναέλασμα ἀναελᾷ τὸν κόσμο
(ἐπὶ τοῦ ἐπιψόγου τοῦ ἐμπαίζοντος ἄλλους) Κάρπ. Ρόδ.
Ἐπτο' ἡ πομπή 'ς τὴ σιράτα κι ἀναγέλα τοὺς διαβάτες
(συνών. τῇ προηγουμένῃ) πολλαχ. Ἀναελᾷ ὁ χεζιάρης τὸν
κλασιάρην (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κύπρ. Ἀναγεάτζει ὁ βοῦ
τὸν ἔνε τζαὶ νι ἐπέτζει χειραῖ (περιεπαιξεν ὁ βοῦς τὸν ὄνον
καὶ τὸν εἶπε χειραῖ. Συνών. τῇ προηγουμένῃ) Τσακων.
Μὰς ἀναγελᾷς, γιατί θ' ἀναγελαστῇς (μὴ ἐμπαίζης τοὺς
ἄλλους, διότι θὰ ἐμπαυχθῇς) Αἰγιν. κ. ἀ. Ὅ,τι χόρτο ἀνα-
γελάσης, θὰ φυτρώσῃ 'ς τὴν αὐλή σου (συνών. τῇ προηγου-
μένῃ) Ζάκ. || Ἄσμ.

Ὁμορφα νὰ μοιρολογᾷς νὰ μὴ σ' ἀναγελάσουν,
θὰ ῥτουνε οἱ ἀρχόντισσες κι ἀπὸ καρδιᾶς θὰ κλάρουν
Κρήν.

Θεέ μου, ἀκατάγνωτα, κωπέλ-λια, νὰ λαλοῦμεν,
μὴν πάθουμεν θειρότερα ἐμεῖς ποῦ 'ναγελοῦμεν
Κύπρ.

Ἐὸν στραβὴ κορομπηλά, συκὰ παραγερμένη,
ποῦ κάθεται κι ἀναγελᾷς ἐμένα τὸν λεβέντη

Πελοπν. (Ἀρκαδ.). Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ
καὶ ἀφηγήσεις στ. 253 (ἐκδ. Wagner σ. 87) «καὶ κεῖνοι
ὁποῦ 'ναι κτήματα βούδια καὶ προβατίνες | ἀναγελοῦν
τὸν ἄνθρωπον, ὅταν τὸν φυλακίσουν». Συνών. περιγελῶ,
περιπαίζω. 2) Μιμοῦμαι σκωπτικῶς λόγους, πράξεις
κττ. ἄλλου τινός, ὑποκρίνομαι σκωπτικῶς Θεσσ. (Ζαγορ.)
Ἰμβρ.: Φρ. Ἀνιγιλῶ τὸ πιθαμέν' (κατακλίνομαι ἀπομι-
μούμενος τὴν στάσιν τῶν ἀποθανόντων) Ἰμβρ.

ἀναγέμι τό, ἀμάρτ. ἀναγιόμι Πελοπν. (Κάμπος
Λακων.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγεμίζω ὑποχωρητικῶς, παρ' ὃ καὶ
ἀναγιόμιζω, ὅθεν τὸ ἀναγιόμι.

Λάκκος, κοίλωμα παραγεμισμένον μὲ χῶμα.

ἀναγεμίδι τό, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. γεμίδι ἢ ἐκ τοῦ ρ.
ἀναγεμίζω.

Συνήθως ἐν τῷ πληθ., πᾶν ὅ,τι χρησιμοποιεῖται πρὸς
πλήρωσιν στρωμάτων καὶ προσκεφαλαίων, οἷον βάμβαξ,
ἔριον, πτίλα κττ.: Βάλε κι ἄλλα ἀναγεμίδια 'ς τὸ στρώμα
για νὰ μὴ πληγῶνῃ, ὅντε θέτω (πλαγιαζῶ).

ἀναγεμίζω Κρήτ. Σῦρ. —Λεξ. Κομ. Ἡπίτ. Δημητρ.
ἀναγεμίζω Α.Κρήτ. Σῦρ. —Λεξ. Δημητρ. ἀναγιόμιζω
Κεφαλλ. —Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γεμίζω. Ἡ λ. καὶ παρὰ
Βαίγ.

1) Μετβ. γεμίζω ἐκ νέου Λεξ. Κομ. Ἡπίτ. Βλαστ.
Δημητρ. 2) Ἀναπληρῶ, συμπληρῶ κενόν τι Κρήτ. Σῦρ.:
'Αναγεμίζω τὸ στρώμα Σῦρ. β) Ἐπὶ τῶν περικνημίδων,
ἐπιδιορθῶ, ἀναπλέκω τὸ φθαρὲν Σῦρ.: 'Αναγεμίζω τοῖς
κάρτσες. Συνών. μαντάρω. 3) Ἀνασκάπτω τὸ ἔδα-
φος πληρῶ τὰ κοιλώματα τοῦ ἀγροῦ, ὥστε νὰ ἰσοπεδωθῇ
οὗτος Κρήτ.: Ἀναγέμισε δὲ χωράφι δου. 4) Ἀμτβ. πλη-
ροῦμαι, ἰδίως ἐπὶ ὀφθαλμῶν τῶν πληρουμένων δακρύων
Κεφαλλ.: Ἀναγιόμιζουν τὰ μάτια μου. Μάτια ἀναγιόμι-
σμένα (οἱ ἔνεκα πυρετοῦ ἐξωγκωμένοι ὀφθαλμοί).

Πβ. ἀναγεμῶνω.

ἀναγέμισμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγεμίζω.

Ἡ πλήρωσις κενοῦ τινος. Πβ. ἀναγεμίδι.

ἀναγεμῶνω ἀμάρτ. ἀναεμῶνω Κάρπ. ἀνεεμῶνω
Κάρπ. ἀναγιόμῶνω ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,128.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. γεμῶνω. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Βλάχ.

1) Μετβ. πληρῶ ἐκ νέου κενωθέν τι Κάρπ.: Ἀνεέμωσε
τὸ χωνὶ τοῦ μύλου. 2) Ἀμτβ. πληροῦμαι, ἰδίως ἐπὶ τῶν
ὀφθαλμῶν τῶν πληρουμένων δακρύων Κάρπ. —ΚΚρυ-
στάλλ. ἐνθ' ἀν.: Ἐνεεμώσαν τὰ μάτια μου Κάρπ. Ἀναγί-
μωσαν δάκρυα τὰ μάτια τοῦ δόλμου Ἀρβανίτη ΚΚρυστάλλ.
ἐνθ' ἀν.

Πβ. ἀναγεμίζω.

ἀναγέμωσμα τό, ἀμάρτ. ἀναέμωσμα Κάρπ. ἀνεέ-
μωσμα Κάρπ. 'νεέμωσμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγεμῶνω.

1) Ἡ ἐκ νέου πλήρωσις διὰ γεννήματος τῆς κενωθεί-
σης χοάνης τοῦ μύλου. 2) Τὸ ἐντὸς τῆς χοάνης τοῦ
μύλου τιθέμενον γέννημα τὸ κατ' ὀλίγον κατερχόμενον
εἰς τὴν ὀπὴν τῆς μυλόπετρας: Βάλε 'νεέμωσμα τοῦ μύλου
κριθάρι.

ἀναγεννῶ λογ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Κρήτ. Χηλ.

Τὸ μεταγν. ἀναγεννῶ.

Φέρω ἐκ νέου εἰς φῶς, ἀναπλάττω ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Τὸ βλέμμα σου τὸ ἱλαρό, ὅπου κι ἂ νὰ τὸ ρίξῃς,

ἀναγεννιέται ἡ χαρὰ καὶ χάνεται ἡ θλίψις.

Χηλ. Συνών. ξαναγεννῶ.

ἀνάγερμα τό, ἀνάγειρμα Ζάκ. Κεφαλλ. Κωνπλ.
Πελοπν. (Μάν.) ἀνάειρμα Κάρπ. ἀνάγειρμα Πελοπν.
(Μάν.) ἀνάγερμα Πελοπν. (Λακων.) ἀνάερμα Κάρπ.
ἀνάερμαν Κύπρ. ἀνέγερμα Θήρ. 'νέερμα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγέρνω.

1) Ἀναστάτωσις, συμφυρμός Κύπρ.: Ἐκαμέν τα οὐλ-λα
ἀνάερμαν (ἄνω κάτω). Συνών. ἀνακάτεμα, ἀνακά-
τωμα. 2) Κοχλασμός, βρασμός Κάρπ.: Ἐν ἤκουσα
τὸ ἀνάειρμα τοῦ τσουκαλιοῦ καὶ 'χύθη τὸ ζουμί. || Φρ. Νά 'χης
πίσαν κι ἀνάερμα! (νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν κόλασιν, ὅπου νὰ
βράξῃς μέσα εἰς τὴν πίσσαν καὶ τὸν κοχλασμόν αὐτῆς,
'Αρά). Πβ. πισσοκόχλαστος. 3) Ἐρυγή Ρόδ.
Συνών. ρέψιμο. 4) Τὸ βαθὺ σκάψιμον ἀγροῦ πρὸς
ἐμφύτευσιν ἀμπελῶνος Θήρ. Συνών. στρέμμα. 5)
'Ημερομίσθιος ἐργασία διὰ τὸ βαθὺ σκάψιμον πρὸς ἐμφύ-
τευσιν ἀμπελῶνος Θήρ.: Θά 'ρθῃς σήμερα νὰ μοῦ κάμῃς
ἓνα ἀνέγερμα. Σῶχω κάμει δέκα ἀνεγέρματα. 6) Κωλικό-
πονος προερχόμενος κατὰ τὴν λαϊκὴν ἀντίληψιν ἀπὸ
ἀνέγερσιν, μετατόπισιν τῶν ἐντέρων Πελοπν. (Λακων.)

7) Ὁ περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου χρόνος Ζάκ. Κεφαλλ.:
'Ἄσμ.

Κλαῖγε με, μάννα, κλαῖγε με αὐγὴ καὶ μεσημέρι
καὶ μέσ'ς τ' ἀνάγειρμα τοῦ ἡλιοῦ ποτέ σου μὴ μὲ κλάψῃς
Ζάκ.

Πβ. ἀναγερός.

ἀναγερός ὁ, ἀναγειρός Κύπρ. —ΧΠαλαίς. Συλλ.
Κυπρ. ποιημ. 181 ἀναειρός Κύπρ. ἀναγερός Κύπρ.
ἀναερμός Δλιπέρτ. Τζιωπρ. τραοῦδ. 1,112 'νερομός Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναγέρνω.

1) Ἀναστάτωσις, ἀνακατωμός ἐνθ' ἀν.: Ποιήμ.
'Αναγειρός 'πάνω 'ς τὴν γῆν, παρακαλῶ, νὰ 'γίγῃν
τῶν πλάσματα νὰ μὴν μείνουν, μόνον ἐγὼ μὲ τδεῖνην
ΧΠαλαίς. ἐνθ' ἀν.

